Φως Ιλαρόν

Μηνιαία Έκδοση της Ενορίας Αγίου Γεωργίου Περιβολίων Ρεθύμνου. Έτος 4ο, φ. 45. Ιούνιος 2016

Η φτώχεια και η απελπισία του λαού μας

Η κατάσταση, στην οποία βρίσκεται η πατρίδα μας και ο λαός μας τα τελευταία χρόνια, χωρίς αμφιβολία είναι τραγική: η ανεργία αυξάνεται, οι μισθοί και οι συντάξεις μειώνονται, οι εργοδότες φαίνονται ασύδοτοι στο να εκμεταλλεύονται τους εργαζόμενους, η παιδεία και η υγειονομική περίθαλψη, που θα έπρεπε να προσφέρει το κράτος, έχουν σχεδόν διαλυθεί και, συγχρόνως, η φορολογία καταντά όλο και πιο παράλογη, ανελέητη και καταστροφική για κάθε οικογένεια και κάθε μικρομεσαίο εργαζόμενο! Εκατοντάδες χιλιάδες πολίτες και νοικοκυριά είναι υπερχρεωμένα, επιχειρήσεις χρεοκοπούν και κλείνουν, οικογένειες διαλύονται, άνθρωποι αυτοκτονούν. Ο τόπος μας ρημάζει…

Φυσικά ο λαός μας, και ο καθένας μας ξεχωριστά, πρέπει ν' αγωνιστεί ενάντια στην αδικία και την καταπίεση που υφίσταται. Και η Εκκλησία οφείλει να τον στηρίξει στον αγώνα αυτό, όπως έκαναν οι άγιοι Πατέρες της παλαιάς εποχής (όπως ο Μέγας Βασίλειος, ο άγιος Ιωάννης ο Χρυσόστομος και πολλοί άλλοι), αλλά και σύγχρονοι ευαισθητοποιημένοι ιερείς.

Ως ορθόδοξοι χριστιανοί, όμως, ως μια μικρή ενορία (σ' ένα προάστιο με μεγάλη παράδοση και ιστορία), σε μια επαρχιακή πόλη στα νότια της Ελλάδας (πόλη με μεγάλη παράδοση και ιστορία), θα θέλαμε να πούμε κάτι παραπάνω για το θέμα αυτό στους αδελφούς μας. Παρακαλούμε, διαβάστε τις σκέψεις μας, που γεννήθηκαν από την αγάπη και την αγωνία μας για κάθε συνάνθρωπό μας και για την ίδια την πατρίδα μας.

Α) Πάντα το χρήμα ανήκει στους λίγους. Οι πολλοί είναι οι φτωχοί. Μάλιστα, μπορούμε να πούμε πως οι πλούσιοι ανακάλυψαν τα χρήματα (στην αρχαιότητα φυσικά). Οι φτωχοί έκαναν αγοραπωλησίες ανταλλάσσοντας τα προϊόντα και την εργασία τους ο ένας προς τον άλλον.

Τους τελευταίους αιώνες και ιδίως τον 20ό αιώνα, με την ανάπτυξη του εμπορίου, της βιομηχανίας και των πανίσχυρων τραπεζών, δημιουργήθηκε σε όλο τον κόσμο ένα τέτοιο οικονομικό σύστημα, που να εξυπηρετεί μόνο τους δυνατούς της Γης. Αυτοί κυβερνούν πραγματικά τον πλανήτη. Μπορούν να ανεβοκατεβάζουν κυβερνήσεις, να βοηθούν ή να καταστρέφουν ολόκληρες χώρες, ανάλογα με τα δικά τους συμφέροντα, και ακόμη και να κάνουν τους λαούς να πιστεύουν ό,τι εκείνοι θέλουν, μέσω της τηλεόρασης και των άλλων «μέσων ενημέρωσης».

Στη χώρα μας, πριν την οικονομική κρίση, υπήρξε μια ψευδαίσθηση, ότι οι απλοί άνθρωποι ξαφνικά απέκτησαν άφθονα χρήματα. Κάποιοι τα αποκτούσαν με έντιμο τρόπο, πολλοί χρεώνονταν σε τράπεζες, αλλά και πολλοί τα αποκτούσαν με απάτες απέναντι στο κράτος, στην Ευρωπαϊκή Ένωση ή ακόμη και στο διπλανό τους (κέρδος από την εκμετάλλευση των συνεργατών, των υπαλλήλων ή των πελατών τους). Κάποιες απ' αυτές τις απάτες – που συνεχίζονται ακόμη – ήταν και είναι εγκληματικές και θανατηφόρες: π.χ. το να εμπορεύεται κάποιος τρόφιμα δηλητηριασμένα με φυτοφάρμακα, αντιβιοτικά, ορμόνες κ.τ.λ., ξέροντας εκ των προτέρων ότι η κατανάλωσή τους από τους αμέτρητους πελάτες του κάποια στιγμή θα προκαλέσει το θάνατο.

Αυτό σημαίνει ότι απληστία και κακία δεν υπάρχει μόνο σ' εκείνους που έχουν μεγάλο πλούτο, αλλά δυστυχώς και σε πολλούς ανθρώπους μέτριου ή χαμηλού εισοδήματος, που δεν διστάζουν να διαπράξουν απάτη για να κερδίσουν χρήματα. Άραγε πόσοι απ' αυτούς που διαβάζουν αυτές τις γραμμές είναι τέτοιοι άνθρωποι;

Αυτά τα χρήματα δεν είναι ευλογημένα και το αποτέλεσμά τους ποτέ δεν είναι καλό, ούτε εδώ ούτε στην αιώνια ζωή.

Β) Όχι μόνο σήμερα, αλλά πάντα ο λαός μας (και όλοι οι λαοί της Γης) **έζησε με λίγα χρήματα.** Καλλιεργούσε τη γη, δούλευε με τα χέρια του και ζούσε με το αποτέλεσμα της εργασίας του. Έχτιζε το σπίτι του με πέτρες και λάσπη από το χωράφι του, ύφαινε ή έραβε τα ρούχα του και, όταν

πάλιωναν, τα διόρθωνε και τα μπάλωνε. Ο λαός μας αγωνιζόταν να ζήσει και μεγάλωνε τα παιδιά του με ό,τι είχε. Και τα μεγάλωνε σωστά, ακόμη κι αν δεν είχε λεφτά να τους αγοράζει όμορφα καινούργια πράγματα. **Τα μεγάλωνε σωστά, γιατί έγνοια των γονιών ήταν να κάνουν τα παιδιά τους καλούς ανθρώπους, όχι πλούσιους ή διάσημους.**

Σήμερα, οι ψυχολόγοι και οι κοινωνιολόγοι προσπαθούν να πείσουν τους γονείς να αφιερώνουν χρόνο για να μιλάνε αρκετά με τα παιδιά τους. Γονείς και παιδιά (αλλά και οι σύζυγοι μεταξύ τους) συχνά δεν βλέπονται σχεδόν καθόλου και αφορμή είναι το κυνήγι του χρήματος.

Όμως με λιγότερα χρήματα και λιγότερα πράγματα στη ζωή μας ίσως ζήσουμε πιο ανθρώπινα και γίνουμε καλύτεροι. Και τα παιδιά μας, χωρίς υπερσύγχρονα κινητά τηλέφωνα και χωρίς Facebook ίσως μάθουν να επικοινωνούν πιο σωστά. Ακόμη και χωρίς φροντιστήρια ίσως μάθουν να μελετούν πιο βαθιά, να μορφώνονται περισσότερο και να αγχώνονται λιγότερο.

Ασφαλώς χρειαζόμαστε φαγητό, ρούχα, γιατρούς και δασκάλους και πρέπει να τα διεκδικήσουμε. Έχουμε επιστρέψει σε συνθήκες ζωής παλιότερων εποχών, αλλά και πάλι μπορούμε να επιβιώσουμε, με αγώνα για τη ζωή, με αυτά που έχουμε και αγαπώντας τους δικούς μας ανθρώπους. Σε δεκάδες χώρες του κόσμου, στην Αφρική, την Ασία και τη Λατινική Αμερική, οι άνθρωποι πάντα επιβίωναν και επιβιώνουν έτσι. Και μάλιστα, οι πανίσχυρες πολυεθνικές εταιρίες της Ευρώπης και της Αμερικής πηγαίνουν εκεί και ληστεύουν τις χώρες τους, καταστρέφουν τη γη τους και τους μετατρέπουν σε σχεδόν απλήρωτους εργάτες. Κι όμως εκείνοι οι λαοί επιβιώνουν και μάλιστα έχουν και μεγάλο πολιτισμό. Εμείς – που είμαστε σε καλύτερη κατάσταση από τους λαούς εκείνων των χωρών – δεν είμαστε άξιοι να επιβιώσουμε;

Γ) Όμως τι θα δώσει νόημα και χαρά στη ζωή μας, αν μείνουμε χωρίς χρήματα;

Πάντα ο λαός μας έπαιρνε χαρά από δύο πηγές, που σήμερα τις έχουμε σχεδόν ξεχάσει: από την Εκκλησία και από τις σχέσεις με τους δικούς μας ανθρώπους, τους συγγενείς, τους φίλους, τους συμπατριώτες μας.

Δυστυχώς, ο Έλληνας έχει πάψει να αντλεί χαρά από την Εκκλησία, να απολαμβάνει τη συμμετοχή του στη θεία λειτουργία και τις άλλες χριστιανικές πνευματικές πρακτικές. Έχει πάψει να αντλεί χαρά (αλλά και ηρεμία και ελπίδα και κάθε θετικό συναίσθημα) από το άναμμα του καντηλιού, το λιβάνισμα, τη συμμετοχή του στον εσπερινό μιας εορτής, από το διάβασμα του παρακλητικού κανόνα ενός αγίου ή των Χαιρετισμών της Θεοτόκου, ακόμη και από τη νηστεία, από τη θεία κοινωνία, την εξομολόγηση, τη γιορτή του αγίου της ενορίας του ή τις γιορτές του Χριστού και της Παναγίας κ.τ.λ.

Αντλεί χαρά από μυριάδες άλλες πρακτικές, από το σερφάρισμα στο Ίντερνετ, τις σαββατιάτικες εξόδους του σε μπαράκια, την πορνογραφία, το σεξ, το χρηματιστήριο, το ποδόσφαιρο, τη δουλειά του, το χόμπι του, την αποχαύνωση μπροστά στην τηλεόραση (αφού η πραγματική ζωή έχει γίνει τόσο πικρή, κοπιαστική και απογοητευτική)… Άλλοι αντλούν χαρά από την ενασχόλησή τους με την επιστήμη ή την τέχνη ή με κοινωνικούς, πολιτικούς, ανθρωπιστικούς ή περιβαλλοντικούς αγώνες, από τη συντροφιά φίλων και ένα σωρό άλλα. Τα τελευταία δεν είναι κατ' ανάγκην κακά, όμως εδώ έχουν πλέον υποκαταστήσει τη σχέση με το Χριστό και τον «εκκλησιασμό» (με την αρχαία έννοια: τη συνάντηση) των χριστιανών μαζί Του και μεταξύ τους μέσα στην εκκλησία και την εκκλησιαστική ζωή.

Είσαι λοιπόν, αδελφέ μου, απελπισμένος; Βλέπεις τη ζωή σου να είναι άδεια; Έλα στην Εκκλησία, εξομολογήσου, νήστεψε, κοινώνησε, βάλε στην καθημερινή σου ζωή αυτό τον υπέροχο πολιτισμό, που γέμιζε τη ζωή και την καρδιά του λαού μας εδώ και αιώνες και ακόμη και σήμερα γεμίζει τη ζωή και την καρδιά πολλών συνανθρώπων μας, που ζουν δίπλα σου αλλά ίσως δεν τους βλέπεις ή ναι μεν τους βλέπεις, μα κατά βάθος τους περιφρονείς, γιατί δεν τους καταλαβαίνεις.

Αυτός ο τρόπος ζωής είναι κάτι πολύ περισσότερο από μια παράδοση: είναι ο δρόμος που μας οδηγεί στον Ιησού Χριστό, τον αληθινό Θεό, και μας ενώνει μαζί Του (εμάς και τα παιδιά μας) και εδώ και στην αιωνιότητα.

Δ) Ο Χριστός είπε κάτι για μας. Είπε να μην αγχωνόμαστε για τα χρήματα και για όσα είναι απαραίτητα στη ζωή μας, αλλά **να φροντίζουμε πρώτα για την ψυχή μας** και για όλα τ' άλλα να εμπιστευόμαστε το Θεό. Εκείνος, που τρέφει και ντύνει τα πουλιά και τα λουλούδια, θα φροντίσει και για μας, αν Τον εμπιστευόμαστε. «Ζητάτε πρώτα τη βασιλεία του Θεού και όλα τα υπόλοιπα θα έρθουν σε σας» είπε (*κατά Λουκάν ευαγγέλιο*, κεφ. 12, στίχοι 22-34).

Είπε ακόμη: «Ο άνθρωπος δεν ζει μόνο με ψωμί, αλλά και με κάθε λόγο που βγαίνει από το στόμα του Θεού» (*κατά Ματθαίον*, κεφ. 4, στίχος 4).

Ο Χριστός δεν υποσχέθηκε μια άνετη ζωή, αλλά **μια ζωή με αγώνα**, που όμως θα καταλήξει στο αιώνιο βραβείο του ουρανού, αν ο άνθρωπος κρατήσει την πίστη και την αγάπη του, παρά τις δυσκολίες. «Άνετη ζωή» υπόσχεται ο διάβολος, ο οποίος ακόμη και στο Χριστό υποσχέθηκε να Του δώσει «όλα τα βασίλεια του κόσμου», αν έπεφτε να τον προσκυνήσει (*Ματθ*. 4, 1-10)! Όμως οι υποσχέσεις του διαβόλου είναι ψεύτικες και, για όσα υποτίθεται ότι προσφέρει, παίρνει ως αντάλλαγμα την ψυχή μας! Και ο Χριστός είπε: «Τι θα ωφελήσει τον άνθρωπο, αν κερδίσει όλο τον κόσμο, αλλά χάσει την ψυχή του; Ή τι μπορεί να δώσει ως αντάλλαγμα για την ψυχή του;» (*κατά Μάρκον*, κεφ. 8, στίχ. 36-37).

Ε) Τέλος, πρέπει να πούμε κάτι ακόμη, το πιο δύσκολο: αν είσαι χριστιανός, πρέπει να ξέρεις πως **ο Χριστός ζήτησε να συγχωρούμε και ν' αγαπάμε τους εχθρούς μας**, όχι να τους μισούμε, όχι να τους καταριόμαστε και να ευχόμαστε να τους δούμε βασανισμένους και σκοτωμένους.

Ξέρουμε πως είναι η πιο δύσκολη εντολή του Χριστού, πως οι περισσότεροι άνθρωποι προτιμούν να πουν στον εαυτό τους και στους άλλους πως «ο Χριστός έκανε λάθος» όταν ζήτησε να αγαπάμε τους εχθρούς μας, παρά να παραδεχτούν πως είπε την αλήθεια και να προσπαθήσουν να το εφαρμόσουν.

Στο κάτω κάτω, γιατί να το εφαρμόσουν; Γιατί να συγχωρέσεις αυτούς που έχουν καταστρέψει τη χώρα και την κοινωνία μας και την ίδια τη ζωή μας; Γιατί να μη νιώσεις την ικανοποίηση να τους μισείς, να τους βρίζεις και να τους καταριέσαι; Εξάλλου «το ίδιο κάνουν όλοι» και, όποιος τολμήσει να πει ότι τους συγχωρεί, θα δεχτεί την κοροϊδία των άλλων!

Να λοιπόν γιατί να τους συγχωρέσεις: κατ' αρχάς, γιατί κι εσύ δεν είσαι αναμάρτητος. Κάτι έχεις κάνει στη ζωή σου, για το οποίο θα πρέπει να σε συγχωρέσει κάποιος άλλος, κάποιον έχεις πληγώσει και ίσως κάποιον έχεις αδικήσει. Πώς λοιπόν καταδικάζεις μέσα σου τους άλλους και βγάζεις αθώο τον εαυτό σου;

Έπειτα, καλό είναι να συγχωρέσεις, γιατί ο ίδιος ο Ιησούς Χριστός σου το ζήτησε. Και είπε πως, όποιος δεν συγχωρεί αυτόν που του έχει κάνει κακό, δε θα συγχωρεθεί κι αυτός από το Θεό για τις δικές του αμαρτίες, όποιες είναι. Άρα, αν είσαι χριστιανός και πιστεύεις πως υπάρχει παράδεισος και κόλαση, να ξέρεις πως ο δρόμος που οδηγεί στον παράδεισο είναι η συγχώρηση των εχθρών σου, όχι το να πάρεις ένα όπλο ή μια βόμβα και «να τους τιμωρήσεις», ακόμη κι αν «τους αξίζει»!

Φυσικά, είσαι ελεύθερος να κάνεις ό,τι θέλεις, αλλά να ξέρεις πως ο δρόμος που πηγαίνει στον παράδεισο είναι αυτός. Στο «Πάτερ ημών», λέμε: «*και άφες ημίν τα οφειλήματα ημών, ως και ημείς αφίεμεν τοις οφειλέταις ημών*». Αυτό σημαίνει: «και συγχώρεσέ μας (Θεέ Πατέρα μας) για τις αμαρτίες που σου κάνουμε, όπως και εμείς συγχωρούμε τις αμαρτίες που κάνουν οι άλλοι σε μας». Αυτά είναι λόγια του Ιησού Χριστού και είναι ένα από τα πολλά σημεία στο ευαγγέλιο, όπου ο Χριστός ζητάει ως απαραίτητο για τη σωτηρία μας το να συγχωρούμε τους εχθρούς μας.

Μάλιστα, ο Χριστός ζητάει να συγχωρούμε και εκείνους που μας παίρνουν όλα μας τα υπάρχοντα, ακόμη και τα ρούχα μας, ή που μας εκμεταλλεύονται στην εργασία μας, και, ακόμη κι αν κανείς μας χαστουκίσει, να μην τον χτυπήσουμε, αλλά «να του προσφέρουμε και το άλλο μάγουλο» (δες, στο ευαγγέλιο, *κατά Ματθαίον* κεφ. 5, στίχοι 38-48, κεφ. 6, 9-13, *κατά Λουκάν*, κεφ. 6, 27-42, και κεφ. 23, στίχος 34).

Λοιπόν, είσαι χριστιανός; Αν ναι, αυτά ζητάει ο Χριστός. Και προσφέρει σπουδαίους τρόπους για να τα πραγματοποιήσουμε, μέσω της εξομολόγησης, της θείας κοινωνίας, της νηστείας, της προσευχής, της εκκλησίας.

Ναι, προσευχόμαστε, νηστεύουμε, πηγαίνουμε στην εκκλησία κ.τ.λ. «για να μας έχει καλά ο Θεός, εμάς και τα παιδιά μας». Αλλά, ΑΝ είμαστε χριστιανοί, υπάρχει κάτι πιο σημαντικό για μας: το να τα κάνουμε όλα αυτά, για να μας δώσει δύναμη ο Χριστός να εφαρμόσουμε την πιο μεγάλη εντολή Του, αυτήν που θα πάει στον παράδεισο εμάς και τα παιδιά μας: να συγχωρέσουμε και ν' αγαπήσουμε τους εχθρούς μας!

Μην ψάχνεις για δικαιολογίες, αδελφέ μου, αδελφή μου, δεν μετράνε. Ο Ιησούς Χριστός είπε: «Τι με λέτε "Κύριε, Κύριε", και δεν κάνετε αυτά που λέω; Όποιος έρχεται σε μένα και κάνει αυτά που είπα, είναι σαν εκείνον που έχει χτίσει το σπίτι του με βαθιά θεμέλια, που με καμιά πλημμύρα δεν θα γκρεμιστεί. Όμως, όποιος ακούει αυτά που λέω και δεν τα κάνει, είναι σαν εκείνον που χτίζει σπίτι χωρίς θεμέλια, που θα το πάρει το νερό και δε θα μείνει τίποτα» (*κατά Λουκάν ευαγγέλιο*, κεφ. 6, στίχοι 46-49).

Αν είσαι ένας πλούσιος, τι είπε ο Χριστός για σένα;

Αν είσαι πλούσιος, αλλά σκληρός, αν έχεις λεφτά, αλλά δεν έχεις αγάπη (ή έχεις αγάπη μόνο για τα παιδιά σου ή γι' αυτούς που νομίζεις εσύ ότι «το αξίζουν», σαν να είσαι Θεός και κρίνεις τους άλλους αν αξίζουν ή όχι να τους αγαπάς), πάλι έχει κάτι να σου πει ο Χριστός, κάτι έχουν να σου πουν και οι μεγάλοι άγιοί μας, αυτοί που μοίρασαν όλη τους την περιουσία στους φτωχούς και αφιέρωσαν τη ζωή τους για να τους υπερασπίζονται και να τους βοηθούν.

Ο Χριστός είπε για σένα, αδελφέ μου, αδελφή μου:

«Μη μαζεύετε θησαυρούς στη γη, που τους κλέβουν οι κλέφτες και τους καταστρέφουν ο σκόρος και η σκουριά. Να μαζεύετε θησαυρούς στον ουρανό, που ούτε σκόρος, ούτε σκουριά τους καταστρέφει, ούτε κλέφτες τους κλέβουν. Γιατί όπου είναι ο θησαυρός σας, εκεί είναι και η καρδιά σας» (*κατά Ματθαίον*, κεφ. 6, 19-21).

«Αλίμονο σ' εσάς τους πλούσιους, γιατί έχετε την παρηγοριά σας» [δηλ. δε θα πάρετε τίποτα από το Θεό, γιατί στηρίζεστε στα λεφτά σας]. «Αλίμονο σ' εσάς τους χορτάτους, γιατί θα πεινάσετε. Αλίμονο σ' εσάς που τώρα γελάτε, γιατί θα κλάψετε» (*Λουκ*. 6, 24-26).

«Αν θέλεις να είσαι τέλειος, πούλησε την περιουσία σου και μοίρασέ την στους φτωχούς και θα έχεις θησαυρό στον ουρανό, και έλα μαζί μου». Αυτό ο Χριστός το είπε σ' έναν πλούσιο νέο, που Τον είχε ρωτήσει πώς θα σωθεί, και, όταν είδε ότι εκείνος λυπήθηκε μ' αυτά τα λόγια, ο Κύριος συνέχισε: «Αλήθεια το λέω, ευκολότερα μπαίνει ένα σχοινί από την τρύπα της βελόνας, παρά πλούσιος στη βασιλεία του Θεού» (*Ματθ*. 19, 16-30 – εκεί το σχοινί ονομάζεται «κάμηλος», αλλά δεν εννοεί καμήλα, αλλά σχοινί από τρίχες καμήλας).

Θέλεις όμως εσύ να μπεις στη βασιλεία του Θεού; Δεν θα μπεις κάνοντας θεαματικές χορηγίες, αλλά έχοντας αληθινή αγάπη για τον φτωχό που έχεις στη δούλεψή σου. Θα μπεις, αν νοιάζεσαι για το συνάνθρωπό σου (όποιος κι αν είναι) περισσότερο απ' όσο νοιάζεσαι για τους τραπεζικούς σου λογαριασμούς και τους χρηματιστηριακούς δείκτες σου!

Είπε κι άλλα ο Χριστός για τους πλούσιους. Παρουσίασε, σε μια παραβολή, τον πλούσιο που δεν λυπόταν έναν άρρωστο ζητιάνο και μίλησε για τον παράδεισο και την κόλαση που συνάντησε ο καθένας τους στην αιώνια ζωή (*Λουκ*. 16, 19-31). Μίλησε για τον πλούσιο που δεν βοηθούσε κανένα, μόνο μάζευε πλούτη, και όμως πέθανε ξαφνικά, γιατί κάποιοι (οι δαίμονες προφανώς) «απαιτούσαν την ψυχή του» (*Λουκ*. 12, 16-31). Και άλλα.

Αλλά και ο άγιος Ιάκωβος ο Αδελφόθεος, ο μαθητής του Χριστού, στην επιστολή του που βρίσκεται μέσα στην Καινή Διαθήκη, μετά τα ευαγγέλια, προς το τέλος, λέει τα εξής φοβερά:

«Ελάτε τώρα, εσείς οι πλούσιοι, κλάψτε και θρηνήστε για τις συμφορές που σας έρχονται. Ο πλούτος σας έχει σαπίσει και τα ενδύματά σας είναι φαγωμένα από το σκόρο. Το χρυσάφι σας και το ασήμι σας έχουν σκουριάσει και η σκουριά τους θα είναι μια μαρτυρία εναντίον σας και θα φάει τις σάρκες σας σαν φωτιά. (…) Τα μεροκάματα των εργατών που θέρισαν τα χωράφια σας, και εσείς τους τα στερήσατε, φωνάζουν, και οι κραυγές των θεριστών έχουν φτάσει στ' αφτιά του Κυρίου των Δυνάμεων. Ζήσατε στη γη με πολυτέλεια και απολαύσεις, παχύνατε, όπως τα ζώα για την ημέρα που θα τα σφάξουν. Καταδικάσατε, σκοτώσατε τον αθώο, που δε σας φέρνει αντίσταση» (*επιστολή Ιακώβου*, κεφ. 5, στίχ. 1-6).

Έχουμε πολλούς αγίους, που ήταν πλούσιοι, αλλά μοίρασαν την περιουσία τους στους φτωχούς (π.χ. άγιος Γεώργιος, άγιος Βασίλειος, άγιος Φιλάρετος, αγία Μακρίνα, αγία Φιλοθέη, αγία Μελάνη, άγιος Στυλιανός και πολλοί άλλοι). Τα πλούτη τα ένιωθαν σαν βάρος, που τους εμπόδιζαν να πλησιάσουν το Χριστό.

Υπάρχουν κάποιοι πλούσιοι που αληθινά αγαπούν τον πλησίον τους. Αυτοί θα έχουν θέση κοντά στο Θεό. Αν όμως εσύ κάνεις αδικίες ή απάτες, σταμάτα τις. Μη βρίσκεις δικαιολογίες. **Μη νοιάζεσαι για το πώς θα αυξήσεις τα πλούτη σου, αλλά για το πώς θα βρεις μια θέση κοντά Του!** Να έχεις ενδιαφέρον για τους υπαλλήλους σου, για τους πελάτες σου, για κάθε συνάνθρωπό σου, γνωστό ή άγνωστο. Λέει ο Μέγας Βασίλειος:

«Το ψωμί, που φυλάς στην αποθήκη σου, είναι του πεινασμένου. Τα ρούχα, που κρατάς κρυμμένα στις ντουλάπες σου, είναι του γυμνού. Τα παπούτσια σου, που σαπίζουν αχρησιμοποίητα, είναι του ξυπόλυτου. Τα χρήματα, που κρύβεις βαθιά στη γη, είναι του φτωχού. Λοιπόν, τόσους αδικείς, όσους θα μπορούσες να βοηθήσεις και το αρνήθηκες». «Όσο κάποιος αυξάνει σε πλούτη, τόσο φτωχαίνει σε αγάπη» (δες στο http://vassileia.blogspot.gr/2013/03/megas-vasileios-apenantiston-kosmo-tis.html).

Αν σας άρεσε αυτό το κείμενο, παρακαλούμε,
δώστε το και σε άλλους να το διαβάσουν.